

zgodovine — razvoj slovenskega tiskarstva — kriči tu po skrbi in po zanimanju, še bolj pereča pa so težka vprašanja sodobnega knjižnega in kulturnega življenja: brez konca in kraja je gradiva, v katero naj bi Slovenski tisk še s polnimi prgišči zajel.

L. M r z e l.

Desimir Blagojević: Karneval anđela. Pesmi. «Narodna misao», Beograd 1930. Str. 84.

Precej obsežna pesniška zbirka D. Blagojevića vsebuje pesmi ekspresionističnega izražanja in modernistične šole. Zbirka priča o pesnikovi neurejenosti, izrazni kaotičnosti, prenatrpanosti nepesniških stilizmov in izraza, ki trpi zaradi preobložene, pesniško neverjetne in nelogične metaforičnosti. Predvsem pa je zbirki v kvar vsebinska monotonija, ki se kaže v vedno ponavljajočih se vsebinskih celotah. Vsebina zbirke je ljubezen, ki jo nekajkrat prepleta religiozen motiv. (Seveda bolj kot liričen pripomoček!) Formalni znak zbirke je pač prosti ritem, nemelodioznost, stilna neuglajenost, pomanjkanje gradbe pesmi in vsi znaki «modernistične» poezije. Najbolj očitna je pesnikova neemocionalnost in suha miselna gradba pesmi, figur in vsebine. — Naslov zbirke kaže pesnikovo težnjo po zunanji učinkovitosti, ki je prav tako očita v knjigi, kjer naslovi pesmi nikakor ne soglašajo z vsebino. Značilni so tudi zgolj frapantni naslovi (n. pr. Anđeoski prosjaci, Proljeće u dva oka, Ljubavno nebo, Ljubav se nevidljivo smeši, Ivanjska pesma o devicama, Suncokret u rupici jesenjega kaputa itd.) Blagojevićev ekspresionizem je zgolj zunanji in ni njegov notranji svet; zato je mrtev in brez toplote. Najbolj moti pač nepesniška artistika, ki je danes že obrabljeno nesodobna. Meditativnost ubija primarnost izraza in spreminja pesmi v dolgovezna premišljevanja. Najbolj očita pa je v pesmih nejasnost in nelogičnost, kar kaže, da je pesnik slepo metal podobo ob podobo brez notranje pesniške nujnosti. (N. pr. «Preće li i noć ovaj prag — i likom zaviri u svetlo, — bi ćeš ko mladić, ko san opet joj je drag, — jer devojačko telo u noć tako žudi — i cvet je rumen i zanesen.» Str. 40. Ali: «O da smo bleđi, bleđi — i kad se nebo zasrebrilo — i povest toplu kažu naše stope.» Str. 43. Ali v pesmi «Hitac ukletog strelca na pohod bela proleća» [!]: «Kod uzrujanih ruža — začutao sam, — pa prislušnuo mladenački cik, — kod uzrujanih ruža — prigušio sam, — pa okričatio moj tihi klik.» Str. 46.) Na tak način je uglašena vsa pesniška zbirka.

Naslovna slika moti in je brez pomena.

Anton Ocvirk.

Prof. J. Orožen: Učbenik ruskega jezika. V Ljubljani 1929. Založila Jugoslovanska knjigarna. 240 + IV. str.

Na tem mestu ne morem podrobneje razpravljati o metodičnih in slovniških napakah Orožnove knjige, kar bi lahko storil samo v strokovnem glasilu. Za širše čitateljske kroge zadošča, ako navedem, da je avtorjeva ruščina precej pomanjkljiva. Tako se rabijo v spisovnem jeziku nemogoče oblike: acc. sing. ženskega zaimka «samú» namesto «samojó» na str. 83., «u ego net» namesto «u nego» na str. 24., «romani Zoli» (Zolajevi str. 64), dasi se priimek ne sklanja itd. Slovarček na koncu knjige navaja neobstoječo besedo «uzá» (obnožje — 250). Še Dalijev izčrpan slovar jo ima samo v pomenu «obnožka», t. j. obujka, onuča. Pripombe k berilu vsebujejo gorostasen prevod nom. plur. zaimka «te» kot acc. sing! («Te, kto dostojnej» v Blokovi pesmi na str. 105., prip. 18.). «Ratnyje ljudi» (86) niso «bojeviti», ampak «vojščaki». «Pročil dobroje duše device» pri Koljcovu (55) pomeni «hotel, obljuboval», ne pa «štedil». «Lihije» godci (219) so «pogumni, prevzetni» in jih ne gre prevajati s «hudobni». Seveda je «lihoj razbojnik» — hudoben, «lihije konji» pa so samo «iskri». Tlačan, navaden kmet, ki ga je imel mali S. Aksakov za dedka («djádjka»), vendar ni bil «prefekt, nad-

zgodovine — razvoj slovenskega tiskarstva — kriči tu po skrbi in po zanimanju, še bolj pereča pa so težka vprašanja sodobnega knjižnega in kulturnega življenja: brez konca in kraja je gradiva, v katero naj bi Slovenski tisk še s polnimi prgišči zajel.

L. M r z e l.

Desimir Blagojević: Karneval anđela. Pesmi. «Narodna misao», Beograd 1930. Str. 84.

Precej obsežna pesniška zbirka D. Blagojevića vsebuje pesmi ekspresionističnega izražanja in modernistične šole. Zbirka priča o pesnikovi neurejenosti, izrazni kaotičnosti, prenatrpanosti nepesniških stilizmov in izraza, ki trpi zaradi preobložene, pesniško neverjetne in nelogične metaforičnosti. Predvsem pa je zbirki v kvar vsebinska monotonija, ki se kaže v vedno ponavljajočih se vsebinskih celotah. Vsebina zbirke je ljubezen, ki jo nekajkrat prepleta religiozen motiv. (Seveda bolj kot liričen pripomoček!) Formalni znak zbirke je pač prosti ritem, nemelodioznost, stilna neuglajenost, pomanjkanje gradbe pesmi in vsi znaki «modernistične» poezije. Najbolj očitna je pesnikova neemociionalnost in suha miselna gradba pesmi, figur in vsebine. — Naslov zbirke kaže pesnikovo težnjo po zunanji učinkovitosti, ki je prav tako očita v knjigi, kjer naslovi pesmi nikakor ne soglašajo z vsebino. Značilni so tudi zgolj frapantni naslovi (n. pr. Anđeoski prosjaci, Proljeće u dva oka, Ljubavno nebo, Ljubav se nevidljivo smeši, Ivanjska pesma o devicama, Suncokret u rupici jesenjeg kaputa itd.) Blagojevićev ekspresionizem je zgolj zunanji in ni njegov notranji svet; zato je mrtev in brez toplote. Najbolj moti pač nepesniška artistika, ki je danes že obrabljeno nesodobna. Meditativnost ubija primarnost izraza in spreminja pesmi v dolgovozna premišljevanja. Najbolj očita pa je v pesmih nejasnost in nelogičnost, kar kaže, da je pesnik slepo metal podobo ob podobo brez notranje pesniške nujnosti. (N. pr. «Preće li i noć ovaj prag — i likom zaviri u svetlo, — bi ćeš ko mladić, ko san opet joj je drag, — jer devojačko telo u noć tako žudi — i cvet je rumen i zanesen.» Str. 40. Ali: «O da smo bleđi, bleđi — i kad se nebo zasrebri — i povest toplu kažu naše stope.» Str. 45. Ali v pesmi «Hitac ukletog streleca na pohod bela proleća» [!]: «Kod uzrujanih ruža — začutao sam, — pa prislušnuo mladenački cik, — kod uzrujanih ruža — prigušio sam, — pa okriatio moj tihi klik.» Str. 46.) Na tak način je uglašena vsa pesniška zbirka.

Naslovna slika moti in je brez pomena.

Anton Ocvirk.

Prof. J. Orožen: Učbenik ruskega jezika. V Ljubljani 1929. Založila Jugoslovanska knjigarna. 240 + IV. str.

Na tem mestu ne morem podrobneje razpravljati o metodičnih in slovniških napakah Orožnove knjige, kar bi lahko storil samo v strokovnem glasilu. Za širše čitateljske kroge zadošča, ako navedem, da je avtorjeva ruščina precej pomanjkljiva. Tako se rabijo v spisovnem jeziku nemogoče oblike: acc. sing. ženskega zaimka «samú» namesto «samójó» na str. 85., «u ego net» namesto «u nego» na str. 24., «romani Zoli» (Zolajevi str. 64), dasi se priimek ne sklanja itd. Slovarček na koncu knjige navaja neobstoječo besedo «uzá» (obnožje — 250). Še Dalijev izčrpan slovar jo ima samo v pomenu «obnožka», t. j. obujka, onuča. Pripombe k berilu vsebujejo garostasen prevod nom. plur. zaimka «te» kot acc. sing! («Te, kto dostojnej» v Blokovi pesmi na str. 105., prip. 18.). «Ratnyje ljudi» (86) niso «bojeviti», ampak «vojščaki». «Pročil dobroje duše device» pri Koljcovu (55) pomeni «hotel, obljuboval», ne pa «štedil». «Lihije» godci (219) so «pogumni, prevzetni» in jih ne gre prevajati s «hudobni». Seveda je «lihoj razbojnik» — hudoben, «lihiye konji» pa so samo «iskri». Tlačan, navaden kmet, ki ga je imel mali S. Aksakov za dedka («djádjka»), vendar ni bil «prefekt, nad-